

sagt, have legemlige Skavanker, der gøre dem ude af Stand til paa Stedet at afkrydse en Stemmeseddel. Paa anden Maade kan Valgloven ikke forstaas, naar der udtrykkelig staaar, at Valgret kun kan udøves ved personligt Møde, og ikke anderledes. Der er her en bestemt Grænse, og den maa ikke overskrides. Det er kun dem, der møde paa Valgstedet, altsaa ikke udenfor Valgstedet — end ikke i dets umiddelbare Nærhed, indenfor en Gadedør, det er ganske ligegyldigt, de skulle møde paa Valgstedet. Hvis man vil fastslaa det andet, ere vi ude paa de vilde Vover, saa ere vi inde paa et Skøn, der kan føre os videre og videre, og saa er der ingen Grænse for, hvad Valgbestyrelsen skal skønne over. Den kan saa med lige saa fuld Føje skønne over, om den skal gaa hen paa et Hospital og tage Stemmer fra syge, som ligge der.

Jeg behøver neppe at gentage, at jeg trods alt, hvad der er fremkommet, fremdeles maa anbefale, at vi godkende Valget i Lyngby.

Ordføreren for 4de Afdeling (Berntsen): Ja, efter det ærede Medlems Mening skulde altsaa en blind have større Adgang til at afgive Stemme end en halt, en Mand, der overhovedet slet ikke kan gaa (*Martin Olsen*: Det ved jeg ikke). I Københavns 2den Kreds have de dog haft en helt anden Opfattelse (*Martin Olsen*: Derfor er det ikke sagt, den er rigtig). Valgbestyrelsen er der gaaet ned i Gaarden og har modtaget Stemmer fra en Vogn. Og jeg gentager min Paastand: Valglovens Bestemmelse er, at Valgbestyrelsen skal skønne over, hvorvidt det er rigtigt, hvad den vedkommende Vælger angiver som Grund for, at han ikke kan møde paa selve Stedet, men det er ikke sket her. Det forekommer mig, at Valgloven har dermed villet aabne Adgang for dem, der paa Grund af en eller anden Svaghed ikke ere i Stand til at udøve deres Valgret, saa at naar de møde ved Valgstedet, skulle de have Lejlighed til at udøve deres Valgret.

Med Hensyn til de Udtalelser, der kom fra den højtærede Minister, hvor han citerede en Tale af mig fra 1892, skal jeg bemærke, at jeg fuldt ud staaar ved hvert Ord i den Tale. Det var min Opfattelse den Gang, og det er min Opfattelse endnu. Men med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Folketinget er forpligtet til at bøje sig for Valglisten eller ej, har jeg lidt et Nederlag her i Tinget. Det an-

førte jeg nærmere i Gaar. Tingets Afgørelse er gaaet imod mig, og det maa jeg bøje mig for. Tinget har hævdet for sig at være Højesteret i Afgørelsen af alle disse Sager. Ude paa Valgstederne er det Valgbestyrelsernes Sag at følge Valglisten, de kunne ikke omgøre Valglisten, de kunne kun modtage Stemmer i Overensstemmelse med Valglisten, men det er en Fejl af dem, naar de enkelte Steder som her have modtaget Stemmer af Folk, som staa paa Tillæglisten og ikke have Valgret før mellem September Maaned dette Aar og Marts næste Aar. Det er selvfølgelig en Fejl af dem, men som Hovedregel hævder jeg fremdeles den Anskuelse, at Listeførerne paa Valgdagen selvfølgelig ere bundne til de Valglisten, der foreligge, og det er selvfølgelig Vælgerens Pligt, naar Valglisten ligge paa behørig Maade til Eftersyn, at se efter, om de ere optagne eller ej.

Men naar Sagen saa kommer herind i Tinget, har der altid været den Opfattelse — men denne Opfattelse har ikke altid haft Flertal —, at Folketinget maa skønne om, hvorvidt Valgets Udfald er tilvejebragt derved, at der er afgivet Stemmer, som grundlovmæssig set ikke have Ret til at afgøre et Valgs Udfald. Jeg skal saaledes minde om, at Valg ere forkastede paa Grund af Mangler ved Valglisten, saa vidt jeg husker 3 Gange, et Valg i Nyborg, et Valg i Halvrimmen og et Valg i Vejle Amts 3die Valgkreds. I Nyborg vare Valglisten førte saaledes, at man ikke kunde hitte ud af Vælgerens Navne, der vare opførte paa Valglisten, idet man kun havde benyttet Forbogstaverne og ikke Fornavnene, og ogsaa i Halvrimmen og i Vejle Amts 3die Valgkreds var der saadanne Mangler ved Valglisten, at Folketinget mente, at kunne forkaste Valgene. Folketinget maa selvfølgelig hævde det Standpunkt, at Folketinget er suverænt i Afgørelsen af disse Spørgsmaal.

De Klagepunkter, som her foreligge, ere af den Beskaffenhed, at Udvalgets Flertal finder, det er nødvendigt at undergive dem en Prøvelse i det staaende Udvalg, og det er ikke andet end dette, Flertallets Forslag gaar ud paa.

Indenrigsministeren (P. Munch): Med Hensyn til Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Tinget er Højesteret overfor Valgenes Godkendelse eller ej, er der ingen Strid, det har der været fuldkommen Klarhed over. Derimod har der været gjort